

Arrest

nr. 126 357 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN WAES, die loco advocaat F. VAN HENDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied op grond van een visum kort verblijf.

1.2. Verzoekster kwam op 10 maart 2011 wederom naar België in het kader van een visum kort verblijf met het oog op een huwelijk in België en trad op 11 april 2011 te Gent in het huwelijk met haar Belgische partner.

1.3. Verzoekster diende op 9 mei 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 23 oktober 2012 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 4 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.05.2012 werd ingediend door:

Naam: S.(...) Voorna(a)m(en): B.(...) Nationaliteit: Zambia Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de Belgische onderdaan over bestaansmiddelen beschikt die onvoldoende toereikend zijn om te kunnen vervullen aan bovenstaande voorwaarde. Immers, betrokkene legt een pensioenfiche voor waaruit blijkt dat hij een totaal nettobedrag van 1077,53 euro kreeg voor de maand april. Echter, gezien de gezinssamenstelling en gezien het feit dat de armoederisicogrens voor een gezin van twee volwassenen vastgelegd is op 1500€, blijkt uit de voorgelegde documenten dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon onder deze grens liggen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie de verzoekende partij conform artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op 19 februari 2014 per aangetekend schrijven de nota met opmerkingen van de verwerende partij overmaakte en haar in kennis stelde van de neerlegging van het administratief dossier. Bijgevolg beschikte verzoekster over een termijn van 15 dagen om een synthesesmemorie in te dienen die vergezeld ging van een afschrift per elektronische post op de wijze zoals voorzien in artikel 3, §3 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Rekening houdend met de berekeningswijze zoals voorzien in artikel 39/57, § van de vreemdelingenwet, diende verzoekster ten laatste op 10 maart 2014 een afschrift per elektronische post over te maken, hetgeen niet is gebeurd.

2.2. Ter terechtzitting werd de raadsman van verzoekster gewezen op de vaststelling dat geen afschrift van de synthesesmemorie werd overgemaakt per elektronische post waardoor de synthesesmemorie overeenkomstig artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk moet worden bevonden.

2.3. Aangezien de partijen ter terechtzitting geen opmerkingen maakten, zal de Raad de zaak louter beoordelen op basis van het gedinginleidend verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar middelen als volgt:

“Bij zijn wettigheidscontrole als annulatierechter gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen (RvS (14e k.) 10 oktober 2012, nr. 220.939, T.Vreemd. 2013, afl. 1, 77). Het zorgvuldigheidsbeginsel kan m.a.w. omschreven worden als een beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

De overheid dient zich dus over alle relevante elementen op afdoende wijze te informeren, om met kennis van zaken te beslissen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier (Raad Vreemdelingenbetwistingen 20 december 2007, nr. 5341).

Blijkens de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijf geweigerd omdat de echtgenoot van verzoekster als Belgische onderdaan niet kan aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In de beslissing dd. 23 oktober 2012 wordt verwezen naar één pensioenfiche waaruit zou blijken dat betrokkene voor de maand april - van welk jaar valt niet af te leiden uit de beslissing, vermoed wordt 2012 - een totaal nettobedrag van 1077,53 euro kreeg.

Op het ogenblik van het nemen van de beslissing was verzoekster reeds anderhalf jaar gehuwd met haar echtgenoot (huwelijk op 11 april 2011). Bovendien staat zij sedert 9 mei 2012, d.i. eveneens voor de bestreden beslissing, bij hem ingeschreven. Bijgevolg was het zeer aannemelijk dat het pensioen van de echtgenoot van verzoekster vanaf dan (fors) zou stijgen. Met dit feitelijk aspect werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. De controle van de bestaansmiddelen is niet op afdoende wijze gevoerd.

De tegenpartij heeft nochtans de plicht om de feiten waarop zij zich stoelt, op een zorgvuldige wijze te garen, waarbij deze feiten volledig moeten zijn en ook nog juist moeten worden beoordeeld.

Verzoekster kreeg bovendien pas op 4 november 2013 kennis van de weigeringsbeslissing. Aldus is er meer dan één jaar verstreken sinds de beslissing. Het motief waarop de weigeringsbeslissing werd gebaseerd, komt in het licht van de feitelijke aspecten van het dossier dan ook voor als totaal achterhaald.

Intussen, zijnde tussen de datum van de beslissing en de kennisgeving, ontvangt de heer [S.] een aanzienlijk groter bedrag. Zo werd hem in de maanden augustus, september en oktober 2013 - d.i. nog voor de kennisgeving - maandelijks respectievelijk 1.386,33, 1.403,76 en 1.403,73 uitgekeerd (stuk4).

Aan de voorwaarde ex artikel 40ter Vreemdelingenwet wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, namelijk 120 procent van 1.068,45 euro, wat neerkomt op 1.282,14 euro.

Welnu, de echtgenoot van verzoekster ontving in augustus, september en oktober 2013 gemiddeld 1.397,93 euro. Het mag duidelijk wezen dat de Belgische onderdaan wel over bestaansmiddelen beschikt die voldoende toereikend zijn om te kunnen vervullen aan bovenstaande voorwaarde.

Het middel is gegrond.”

“De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat iedere bestuurs-handeling gebaseerd dient te zijn op motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn, en die daarom naar aanleiding van het wettigheidstoezicht moeten kunnen worden gecontroleerd.

Verzoekster betwist dat de motieven de beslissing kunnen dragen. De bestreden beslissing bevat de volgende motivering:

“Echter, gezien de gezinssamenstelling en gezien het feit dat de armoederisicogrens voor een gezin van twee volwassenen vastgelegd is op 1500€, blijkt uit de voorgelegde documenten dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon onder deze grens liggen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene

Dergelijk motief is niet van die aard om de bestreden beslissing in rechte te kunnen ondersteunen. Verzoekster heeft er het raden naar waar het bedrag van 1.500 euro gehaald wordt: dit bedrag is niet controleerbaar.

Het geciteerde standpunt komt neer op het toevoegen van voorwaarden aan de wet !

Nergens in de Vreemdelingenwet wordt de armoederisicogrens als parameter aangehaald.

Het komt dan ook niet gerechtvaardigd voor om de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, in casu meer dan 1.400 euro per maand, hieraan af te toetsen en op basis daarvan de aanvraag te weigeren.

Evenmin vormt het risico om ten laste te vallen van de openbare overheden in casu als dusdanig een wettelijk beletsel om de aanvraag niet in te willigen.

In elk geval wordt met betrekking tot voormeld motief geen enkele wettelijke bepaling aangehaald.

De enige wettelijke vereiste in deze ligt immers vervat in artikel 40ter Vreemdelingenwet juncto artikel 14, § 1, 3° Leefloonwet. Zoals hoger aangetoond, beschikt de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Belgische referentiepersoon valt zelfs onder het in artikel 40ter opgenomen vermoeden: zijn bestaansmiddelen overschrijden ruim de 120 procent van het referentieloon. Bijgevolg kan het aangehaalde motief de bestreden beslissing niet in rechte ondersteunen.

Het middel is gegrond.”

3.2. Het eerste en het tweede middel worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk besproken.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze artikelen bepalen het volgende:

- artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

- artikel 40ter van de vreemdelingenwet:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

3.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 9 mei 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische echtgenoot. Bij die gelegenheid werd verzoekster gevraagd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 9 augustus 2012, volgende documenten over te leggen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen Belgische partner, ziektekostenverzekering, bewijs voldoende huisvesting.

Op 30 juni 2012 legde verzoekster een attest neer van aansluiting bij de mutualiteit, een document in verband met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (pensioen), een uittreksel gezinssamenstelling en een geregistreerd huurcontract.

3.7. In haar middel stelt verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende zorgvuldig is geweest bij de feitenvergaring aangezien hij de bestaansmiddelen van de referentiepersoon beoordeelt op basis van één pensioensfiche, terwijl “het zeer aannemelijk is dat het pensioen van de echtgenoot van verzoekster vanaf dan (fors) zou stijgen”. De Raad merkt echter op dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekwam om naast de pensioensfiche van april 2012, die volgens haar bewering- en dateert van vóór de inschrijving van verzoekster op het adres van haar echtgenoot, eventueel andere, meer recente informatie aan te reiken over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het besluit van verzoekster dat de feitelijke aspecten van het dossier totaal achterhaald zijn, is dan ook in de eerste plaats aan haar eigen nalatigheid te wijten en kan onmogelijk worden gekwalificeerd als een onzorgvuldigheid in hoofde van het bestuur.

3.8. Ook het feit dat verzoekster slechts op 4 november 2013 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing kan de verwerende partij onmogelijk worden verweten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 oktober 2012 diezelfde dag aan de stadsdiensten van Gent werd overgemaakt met het oog op betekening ervan. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verantwoordelijk worden gehouden voor de lange periode die verlopen is tussen de mededeling aan het stadsbestuur en de betekening aan de persoon. Bovendien is het voor de verwerende partij onmogelijk om rekening te houden met het feit dat de referentiepersoon tussen de datum van de beslissing en de datum van de betekening een hoger pensioen zou hebben ontvangen. Het stuk dat verzoekster in dit verband als bijlage 4 bij haar verzoekschrift voegt, dateert van na de bestreden beslissing en werd opgesteld op de dag van de betekening. De gemachtigde van de staatssecretaris kon hiermee onmogelijk rekening houden. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten

tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.9. Verzoekster beweert dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wel degelijk uitstijgen boven honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, maar zij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij aan het bestuur documenten heeft overgemaakt waaruit dit zou blijken. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onjuist zou hebben ingeschat op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing. Ten overvloede merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat het verzoekster eventueel vrijstaat een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij van mening is dat de Belgische referentiepersoon thans wel aan de wettelijke voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zou voldoen.

3.10. Waar verzoekster stelt dat het motief uit de bestreden beslissing met betrekking tot de armoederisicogrens niet bij machte is om de beslissing te dragen, merkt de Raad op dat zij wellicht uitgaat van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt immers in de eerste plaats op grond van de neergelegde stavingsstukken besloten dat de Belgische onderdaan niet automatisch kan worden geacht te voldoen aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen omdat hij blijkens het neergelegde stuk slechts over een pensioen van 1077,53 euro beschikte, hetgeen ruim onder de norm ligt van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (met name 120 % van 1047,48 ofte 1257 euro). Verzoekster kan overigens niet worden gevolgd waar zij oppert dat de bestaansmiddelen hier wel boven zouden liggen en dat er sprake zou zijn van een inkomen van meer dan 1400 euro per maand, aangezien, zoals hierboven reeds uitvoerig werd toegelicht, hiervan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen stavingsstukken voorlagen. Indien niet aan de voorwaarde met betrekking tot de bestaansmiddelen is voldaan, dient de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet te onderzoeken welke bestaansmiddelen in hoofde van de Belg vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder dat de vreemdeling ten laste zou vallen van de openbare overheden. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Hoewel deze parameter niet in de vreemdelingenwet is opgenomen, toont verzoekster niet aan dat dit geen deugdelijk instrument zou zijn om het risico in te schatten dat verzoekster en haar echtgenoot ten laste zouden vallen van de openbare overheden. In casu werd vastgesteld dat er, aangezien de armoederisicogrens voor een gezin van twee volwassenen op 1500 euro ligt, wel degelijk een risico bestaat dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden gelet op het beperkte bedrag dat wordt vermeld op de neergelegde pensioenfiche van april 2012. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op grond van deze vaststellingen rechtsgeldig concluderen dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster diende te worden geweigerd. De motieven uit de bestreden beslissing kunnen deze wel degelijk in rechte ondersteunen.

3.11. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht werden niet geschonden.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.12. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“(…)”

Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

De gezinsbanden van betrokkenen zijn voldoende hecht: zij huwden op 11 april 2011 en woonden reeds vroeger samen op hetzelfde adres. Verzoekster staat er officieel ingeschreven sinds 9 mei 2012.

Verzoekster en haar echtgenoot dienen derhalve als een gezin beschouwd te worden in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

De verwerping van verzoeksters aanvraag heeft tot gevolg zij van haar gezin wordt gescheiden.

Bovendien heeft de echtgenoot van verzoekster een ernstige longziekte. Hij kan niet voor zichzelf zorgen en zijn arts bevestigt dat de hulp van zijn echtgenote, zijnde verzoekster, onontbeerlijk is (stuk 5).

In het licht van deze feitelijke omstandigheden vormt de verplichting die voor verzoekster uit de bestreden beslissing voortvloeit, namelijk de verplichting het grondgebied te verlaten, een disproportionele inbreuk op verzoeksters gezinsleven.

De beslissing getuigt niet van een juist evenwicht tussen verzoeksters belangen en de belangen van de Belgische Staat. Het belang (voordeel) van de Belgische Staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade die en het nadeel dat aan verzoekster en haar familie wordt berokkend. De bestreden beslissing maakt zelfs geen gewag van verzoeksters feitelijke situatie en gezinsleven. Evenmin wordt erin nagegaan of de inbreuk op verzoeksters gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Het middel is gegrond.”

3.13. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu kan bezwaarlijk worden betwist dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot. De verwerende partij trekt het bestaan van het gezinsleven overigens niet in twijfel. Om te bepalen of er een inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands). In casu gaat het om een eerste toelating aangezien de bestreden beslissing volgt op verzoeksters aanvraag van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. In het arrest “Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren die meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

3.14. De Raad stipt aan dat het belang van de gemeenschap wordt gediend door de verplichting om aan bepaalde voorwaarden te voldoen alvorens het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan worden erkend. Te dezen werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot van verzoekster ontoereikend waren en het risico te groot was dat zij ten laste zouden vallen van de Belgische openbare overheden. In haar middel beweert verzoekster dat zij hulp moet bieden aan haar Belgische echtgenoot, die lijdt aan een ernstige longziekte waardoor de verplichting om het grondgebied te verlaten disproportioneel zou zijn. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een medisch attest toe van 5 november 2013 dat dit zou bevestigt (verzoekschrift, bijlage 5). Artikel 8 van het EVRM legt echter de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996). Het is slechts in de mate dat de vreemdeling aantoonst dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in de het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). In het thans

voorliggende geschil blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat het noodzakelijk is dat de hulp aan haar echtgenoot in België moet worden geboden en dat het niet mogelijk is dit gezinsleven in haar land van oorsprong verder te zetten.

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN